

китѣ обстоятелства въ положението на цѣлото това дѣло. И дѣйствително, тя била длъжна прѣдварително да опезпечи съобщенията и тила на армията, на която е прѣдстояло да дѣйствува въ Европейска Турция. Слѣдователно, съглашението съ Австрия трѣбвало да стане по какъвто и да е начинъ. Въ резултатъ на всичко това се явява Руско-Австрийската конвенция, подписана въ Виена на 15/17 януарий 1877 година, за въ случай, ако мирнитѣ прѣдложения на държавитѣ не би достигнали желаемата цѣль и войната на Русия съ Турция би се оказала неизбѣжна.

Въ замѣна на указанитѣ обстоятелствата, на Австрия се е прѣдоставяло правото, по силата на тая конвенция, да си избира врѣме и способъ за окупация на Босна-Херцеговина.

На 14/16 априлий 1877 година е сключена конвенция съ Ромъния; тя е имала чисто воененъ характеръ, и възъ нейна основа Ромънското правителство обезпечавало на руската армия свободенъ проходъ прѣзъ територията на тогавашното княжество и отношения, каквито се пазятъ спрѣмо дружествени войски.

Обезпечена по такъвъ начинъ Русия отъ страна на Австрия и Ромъния, оставало е да се опрѣдѣли военната цѣль на прѣдприетото дѣло.

Обектъ за дѣйствиата на Рускитѣ военни сили, естествено, е била България; съ цѣль не да се завоюва, но твърдо да се въдвори въ нея редъ и законность, които осигурявали спокойствие на жителитѣ ѝ.*

* Описание Руско-Турецкой войны на Балканскомъ полуостровѣ, 1877 — 1878, т. II, стр. 2 — 10.